

Arrest

nr. 163 079 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 van 13 januari 2015 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, en van de beslissing van voormelde gemachtigde houdende bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 13 januari 2015 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 januari 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 13 januari 2015, ter kennis gebracht op 21 januari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard (hierna: de eerste bestreden beslissing) en de beslissingen van voormelde gemachtigde van 13 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de tweede en derde bestreden beslissing), eveneens ter kennis gebracht op 21 januari 2015.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan beide verzoekende partijen werd op 16 oktober 2013, met kennisgeving op 9 september 2014, een inreisverbod voor drie jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissingen geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissingen dienvolgens definitief zijn geworden.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van 16 oktober 2013 nog steeds van kracht zijn en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Wat de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, betreft, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beslissingen dezelfde vaststellingen als bovenstaand gemaakt dienen te worden. De verwerende partij zal immers vaststellen dat bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zij niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen evenmin een nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot

horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 december 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 januari 2016, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 december 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat een definitief inreisverbod de Belgische Staat niet belet om na vernietiging van de beslissing 9bis een nieuwe positieve beslissing te nemen. Zij stelt dat terecht een schending van hogere rechtsnormen werd aangevoerd en volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Een inreisverbod an sich is niet voldoende om het belang te ontzeggen.”

2.4. Voor zover de verzoekende partijen op 17 december 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting enerzijds met hun kritiek ter terechtzitting volledig voorbijgaan aan het vastgestelde gebrek aan belang wegens het bestaan van een definitief inreisverbod in hun hoofde zoals werd uiteengezet in de beschikking van 14 december 2015 en anderzijds volharden in de middelen van het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat zij op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Hoe dan ook wat de aangevoerde schending betreft van artikel 3 van het EVRM en in zoverre zij van oordeel zouden zijn dat deze hogere rechtsnorm afbreuk zou kunnen doen aan de vaststelling dat zij het rechtens vereiste belang ontberen, dient te worden opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de politieke situatie in Kirghistan, zij dit reeds hebben aangevoerd in het kader van hun asielaanvraag. Een eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29 mei 2012 door het arrest nr. 81 833 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de tweede asielaanvraag werd op 30 april 2013 afgesloten door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en de derde asielaanvraag werd afgesloten op 27 augustus 2013 door een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. De verzoekende partijen brengen niet het minste begin van bewijs aan dat de situatie sindsdien grondig gewijzigd is. Bovendien waren zij te allen tijde in de mogelijkheid om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, hetgeen zij nagelaten hebben te doen, hetgeen laat vermoeden dat zij zelf van oordeel zijn dat er geen gegronde redenen zijn om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en aldus een nieuw onderzoek te vragen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waaruit deze schending dan wel bestaat. Bovendien staat een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Hun kritiek ter terechtzitting kan geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking werd vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU